

กิเลสอย่าดูเบา

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๖๙

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจเพราะเราต้องตั้งใจ ถ้ามีสติมีปัญญาขึ้นมา สิ่งที่จะกระทบเข้ามาใน
โสตประสาทของเรามันจะเป็นประโยชน์กับเรา ถ้ามันเผอเรอ สิ่งนี้มันก็แค่เสียงกระทบใจ

รูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร ถ้าขาดสติ

ถ้ามีสติสัมปชัญญะ วันนี้อย่างสำคัญทางพระพุทธศาสนา เราก็เป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่ง
หนึ่ง เพราะเรานับถือพระพุทธศาสนา แล้ววันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เรามาวัด มาฝึกหัด
มาอบรม มาบ่มเพาะหัวใจของตน

หัวใจของตนๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาหรือสัตว์ชั้นสัตว์ หรือสัตว์ชั้น
สัตว์หรือหัวใจของสัตว์โลก

เวลาสัตว์โลก จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าคิดเป็นวิทยาศาสตร์ มันมีค่าเท่ากัน
ทั้งนั้นนะ ธาตุ ๔ กับความรู้สึก แต่ถ้าพูดถึงทางธรรมนะ ต่างกันราวฟ้ากับดิน

บุญและบาป คนมีบุญเกิดขึ้นมามีความอุดมสมบูรณ์ในชีวิตของตน คนมีบาปๆ
เกิดมาแล้วพ่อแม่ไม่พร้อม เอาไปทิ้งถังขยะ

สิ่งที่ทิ้งในถังขยะขึ้นมา ถ้ามีอำนาจขึ้นมาขึ้นมา หมอชีวกโกมารภัจจ์ เขาเอาไปทิ้งถัง
ขยะ เวลาเจ้าชายสัณฐะไป เขาไปเจอเข้า เขาเอาไปเลี้ยงในราชวัง ไปอบรมบ่มเพาะ เลี้ยงไว้
เลี้ยงไว้ขึ้นมาแล้ว พอสืบประวัติถึงพ่อถึงแม่ อยากรู้ว่าพ่อแม่คือใคร พ่อแม่คือใคร

เจ้าชายนั่นก็บอกว่า พ่อแม่ของเธอเอาเธอมาทิ้งในถังขยะ

มันสลดมันสังเวชใจ ถึงขอไปเรียนศึกษาวิชาการทางการแพทย์ สุดท้ายแล้วได้มาเป็น
หมอประจำองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หมอชีวกโกมารภัจจ์

ชีวิตของคนๆ ใด สิ่งที่เกิดที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะใด บุญและบาปใด คนมีบุญมี
กุศลเกิดขึ้นมาแล้วมันมีสติปัญญาของมัน คนที่เวลาบาปมันพาเกิดไป บาปพาเกิด เกิด
เหมือนกัน ทางวิทยาศาสตร์มีค่าเท่ากัน ประชาธิปไตยๆ ประชาธิปไตยขนาดไหนก็แล้วแต่
มันเป็นความคิดของคน เพราะอะไร เพราะคนมันไม่มีทางออก

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมาธิปไตย

วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประกาศ
ธรรมๆ ใด ประกาศธรรมเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศึกษาค้นคว้ามา ๖ ปี องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้รู้ค้นมาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสวย
วิมุตติสุขๆ ใด เวลาวิมุตติสุขแล้วมันจะสอนใครได้อย่างไร ใครจะรู้ได้อย่างไร

ฉะนั้น พรหมมานิมิตต์ แล้วอีกอย่างหนึ่ง ท่านก็ได้สร้างอำนาจวาสนาของท่านมา
สร้างอำนาจวาสนาของท่านมา เวลาจะประกาศธรรมๆ ประกาศสังฆธรรม สิ่งที่ท่านฝึกหัด
ปฏิบัติค้นคว้าขึ้นมาในหัวใจของตน

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไปเที่ยวสวน เห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย มัน
ต้องมีผังตรงข้าม ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย แล้วไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ใครจะสอน ไม่
มีใครสอนไม่มีใครบอกได้ไง

เวลาเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา ก็ท่านไปศึกษาค้นคว้าขึ้นมาเองไง อ้อ! อวิชาความไม่รู้มัน
ถึงพาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวลามันรู้แจ้งเห็นจริงในหัวใจของตนแล้ว อะไรมันจะมาเกิด
มาตายอีก

นี่รัตนะสอง พระพุทธกับพระธรรมเท่านั้น

วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธัมมจักขุ

ปัจจุวัคคีย์ทั้ง ๕ ผู้ที่สร้างบุญกุศลด้วยกันมาทั้งสิ้น มีสติปัญญาทั้งนั้นนะ แต่เวลา
ด้วยบุญกุศลของพระอัญญาโกณฑัญญะ

สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายต่างต้องดับเป็นธรรมดา

สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น จักขุญฐาน

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือสัตว์ชนสัตว์ รื้อหัวใจของสัตว์โลก แล้วจิตตภาวนาๆ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านจิตตภาวนา ท่านทำของท่าน มันก็ต้องปัญญาเกิดจากจิต จิตตภาวนา

จิตที่มันมีดมันบอดอยู่นี้ ศึกษาค้นคว้าขึ้นมาให้มันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา แล้วจิตดวงนั้นแหละเป็นผู้ที่วิปัสสนา จิตดวงนั้นนะเป็นผู้ค้นคว้า จิตดวงนั้นนะเป็นผู้ที่การกระทำ จิตดวงนั้นชำระล้างกิเลสในหัวใจของตน จิตดวงนั้น

ดวงไหน

นี่ไง วันสำคัญทางพระพุทธศาสนาไง เราถึงสำคัญไง เราสำคัญเพราะอะไร เพราะเรามีอำนาจวาสนา เราจะมาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมา

แต่ถ้าเป็นทางโลกนะ โอ้! ชีวิตมันก็ทุกข์ยากอยู่แล้ว ยังไปแสวงหาความทุกข์มาเพิ่มให้ตนเองอีกทำไม

แต่เวลาทางธรรมๆ ไง ทางฆราวาสเป็นทางคับแคบ คับแคบเพราะอะไร คับแคบเพราะต้องมีหน้าที่ มีความรับผิดชอบในชีวิตของตน ในการทำมาหากินขึ้นมา แล้วมีเวลาขึ้นมา ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น นั่งสมาธิ ๑๐ นาที

แต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเรา ๒๔ ชั่วโมง ๒๔ ชั่วโมงจริงๆ เพราะอดนอน อดอาหาร ไม่มีการหลับนอน ไม่มีการพักผ่อนใดๆ ทั้งสิ้น ๒๔ ชั่วโมง ทางของสมณะเป็นทางกว้างขวาง นี่ถ้ามีอำนาจวาสนา

แต่ถ้าเป็นทางโลก เป็นคนที่มีแต่บาปเต็มหัวใจ โอ้! ชีวิตก็ทุกข์อยู่แล้ว ทำไมต้องไปหาทุกข์เพิ่มขึ้นมาอีก

แต่ในทางธรรมนะ เวลานี้สำคัญที่สุด วันและเวลามันกลืนกินสัตว์โลกไปทั้งสิ้น

คนที่เกิดมาๆ ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด ต้องตายทั้งนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด นั่นอะไรนะ นั่นคนเกิด เวลาคนแก่ เวลาคนเจ็บ นั่นคนตาย

แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเทศนาว่าการะ ในพระไตรปิฎกที่เราเคยเป็นจักรพรรดิข้าแล้วข้าเล่าๆ เป็นกษัตริย์ เป็นจักรพรรดิ เป็นมาข้าแล้วข้าเล่า เวลาพชาติขึ้นมา เกิดมาเป็นกระต่าย ไปเห็นนายพรานเขาหลงทางมา เขากำลังหิวกระหายมาก เขาจุดกองไฟเพื่อความอบอุ่นใจ กระต่ายตัวนั้น กระต่ายพระโพธิสัตว์โดดเข้ากองไฟ เพื่อเอาเนื้อของตนให้กับนายพรานนั้นได้ดำรงชีวิตต่อไป

นี่เวลาเกิด เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มันก็มีบุญมีกุศล เป็นสิ่งที่ว่าดำรงชีวิตนั้นต่อไป

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาฝึกหัดค้นคว้าขึ้นมาใน อาสวัชฌญาณ ทำลายอวิชชา ไม่เกิดอีกแล้ว ทำลายอวิชชาพญามารดินพราดๆ เลย ไปฟ้องลูกสาว ความโลก ความโกรธ ความหลง “เจ้าชายสิทธัตถะจะพ้นจากมือเราไปๆ”

พันแน่นนอนอยู่แล้ว พันเพราะอาสวัชฌญาณทำลายอวิชชา มารตายอยู่นั้น พอมารตายอยู่นั้น พออวิชชามันตาย แล้วมันเหลืออะไร

วิหารธรรม ถึงเสวยวิมุตติสุข มันไม่มีอะไรจะมาหลอกลวงหัวใจดวงนี้ได้อีกแล้ว หัวใจดวงนี้ธรรมทั้งแท่ง เอโก ธมโม ธรรมอันเอก เอกในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

วันอาสาฬหบูชาถึงได้เป็นวันประกาศธรรม ธรรมจักๆ ไร ทาง ๒ ส่วน ดีและชั่ว ไม่ควรไปเสพมัน แล้วทางสายกลางในพระพุทธศาสนาใน พระกรรมฐานเราใน ครูบาอาจารย์ของเราใน อยู่ในป่าในเขา ฝึกหัดปฏิบัติของเรา ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ถ้าทำความสงบของใจได้ มันมีความอิมใจ มันมีความสุขใจ มันมีความกระหึ่มยื้ม ย่องในการฝึกหัดปฏิบัติ ถ้ามีอำนาจวาสนาไม่หลงไปในกิเลสให้มันชักนำไป

เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านถึงอบรมบ่มเพาะสั่งสอนมา ให้ทำความสงบของใจเข้ามา
มาก่อน

หลวงปู่มั่นนี่ “จิตเป็นอย่างไร จิตเป็นอย่างไร”

จิตเป็นอย่างไร คือสมาธิเป็นอย่างไร คือจิตสงบระงับหรือไม่ ให้ทำความสงบของใจ
เข้ามาก่อน

ไอ้พวกนักวิชาการทั้งหลายบอกว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา ต้องรู้เท่าทัน
กิเลสทั้งสิ้น

ใครจะรู้ มันกิเลส อย่าดูเบา กิเลส อย่าไปดูเบา มันนะ กิเลสลึกลับซับซ้อนนัก แต่เพราะ
คนเราฝึกหัดปฏิบัติโดยที่ไม่มีครูบาอาจารย์ที่ดีงาม

ครูบาอาจารย์ที่ดีงามคือหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ที่ดีงาม พระอรหันต์
ธรรมทายาทของหลวงปู่มั่น หลวงตาพระมหาบัว หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่แหวน ถ้าคนฝึกหัด
ปฏิบัติทางโลก ท่านรู้อยู่ วุฒิภาวะไฉ่

เวลานักวิชาการมาพูดธรรมะนะ ท่านก็นั่งหัวเราะยิ้มไปกับเขา แต่มันเป็นเรื่องไร้สาระ
ไร้สาระจริงๆ เพราะอะไร เพราะยังทำสมาธิไม่ได้ ยังทำสมาธิไม่เป็น จะเริ่มต้นตรงไหน

เริ่มต้นๆ พระกรรมฐาน จะเริ่มต้นจากการฝึกหัดประพฤติกิริยาปฏิบัติ ทำให้จิตมันสงบ
เข้ามา เพราะอะไร เพราะถ้าจิตมันไม่สงบเข้ามา มันคิดเท่าไรมันคิดเป็นโลกียะ ทางโลก
ทั้งนั้นนะ สมุทัยมันเจือปนมาตลอด เพราะจิตมันไม่มีสัมมาสมาธิ ไม่ตั้งมั่นขึ้นมา มันคิดสิ่งใด
มันมีกิเลสแบ่งปันไปครึ่งหนึ่ง

ถ้าทำความสงบของใจเข้ามาๆ ไม่มีอำนาจวิเศษมันกับบอกว่า อ้อ! นิพพานเป็นเช่นนั้น
เอง

แล้วเวลาทางวิชาการ สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ สมาธิแก้กิเลสไม่ได้

ก็เอ็งแค่ทำจิตที่เอ็งฟุ้งซ่าน จิตที่เอ็งทุกข์เอ็งยากขึ้นมาให้มันสงบสุขเข้ามา ให้กิเลสมัน
สงบตัวลง มันปล่อยวางชั่วคราว ไอ้เราก็ได้สมาธิชั่วคราว

ชั่วคราวเพราะอะไร

ชั่วคราวเพราะว่า ธรรมดาสิ่งใดมันเจริญแล้วมันต้องเสื่อมไปเป็นธรรมดา มันไม่มีอะไรคงที่ตายตัวหรอก แม้แต่เพชรนิลจินดา ก็แล้วแต่ มันก็ต้องเสื่อมค่าเป็นธรรมดา ไม่มีอะไรจะมีค่าตลอดไปหรอก

สมาธิฯ ถ้าทำสมาธิความสงบของใจได้ เดียวมันก็ฟังसान เดียวมันก็เสื่อมไป คนฝึกหัดปฏิบัติข้อเท็จจริง มันเป็นข้อเท็จจริงของมันอยู่แล้ว

แต่ครูบาอาจารย์ของเราที่ดั่งามไ้ ถ้ามันเป็นสมาธิแล้ว พยายามโน้มไปให้เห็นสติปัฏฐาน ๔ ถ้าเห็น เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง แล้วเริ่มต้นฝึกหัดจากตรงนั้น

ถ้าเริ่มฝึกหัดจากตรงนั้น เพราะอะไร

เพราะมันรู้เท่าทันกิเลส มันเห็นตัวกิเลส เห็นมาร เห็นสิ่งที่มันลึกลับซับซ้อนอยู่ในหัวใจของตน ถ้ามันรู้มันเห็นของมัน ถ้ามันใช้สติปัญญาไป เห็นไหม

เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านสิ้นกิเลสแล้ว หลวงตาท่านพูดบ่อย เวลาระลึกถึงตอนที่ท่านออกฝึกหัดปฏิบัติ อู้ฮู! มันสะเทือนใจ โอ้ย! ทำไมทำได้ขนาดนั้น

เราฟังอยู่นะ ได้ ได้เพราะมันมีกิเลสไ้ คนเจ็บไข้ได้ป่วยทุกคนอยากหาย แต่เวลาท่านพูด ท่านพูดเพราะท่านสิ้นกิเลสแล้วไ้ ท่านสิ้นกิเลสแล้วมันไม่มีความเจ็บแสบปวดร้อไนในหัวใจที่จะต้องไปเผชิญหน้ากับมัน

แต่ถ้าคนที่มีอำนาจวาสนานะ เวลาเขาทำความสงบของใจของเขาได้ เขาเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริงนะ เขาเห็นกิเลสนะ นั่นนะกิเลสกับธรรม กองทัพกิเลสกับกองทัพธรรมเข้าไปเผชิญกันบนสมณกรรมฐาน ฐานที่มันแห่งหัวใจของแต่ละบุคคล นี่ไ้ บุคคลสำคัญไ้

สำคัญเพราะว่าเขามีอำนาจวาสนาของเขา เขาจะฝึกหัดปฏิบัติของเขา แล้วถ้าเขาทำขึ้นมาได้เป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา นี่ไ้ มันเป็นความมหัศจรรย์ไนพระพุทศาสนาไ้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง อบรมบ่มเพาะสอน ๓ โลกธาตุ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านประพฤติปฏิบัติถึงที่สุดแห่งทุกข์ ท่านทำให้ศาสนาในประเทศไทยที่คนดูถูกดูแคลนมองข้ามไปงี้ ให้อพวกบวชพระๆ ให้อพวกสิ้นไร้ไม้ตอก ให้อพวกที่ไม่มีอาชีพแล้วถึงมาบวชพระ

บวชพระ ไปดูสิ ดอกเตอร์ ศาสตราจารย์ ผู้ที่มีอำนาจวาสนามากมาย ในสมัยพุทธกาล พระรัฐบาล ชี้อรัฐบาล มีลูกชายคนเดียว เศรษฐี สิ่งทีไปบวชแล้วไปฝึกหัดปฏิบัติจนถึงที่สุดแห่งทุกข์เป็นพระอรหันต์กลับมา

ไปถึง พ่อแม่เอาทรัพย์สมบัติมากองไว้มากมายเลย ทำท้าวว่าปรึกษาพระลูกชาย เพราะลูกชายเป็นผู้รับมรดกไง ถามพระลูกชายว่า ทรัพย์สินนี้เป็นของพ่อของแม่ พ่อแม่ก็แก่เฒ่าแล้ว แล้วต่อไปใครจะดูแล ใครจะรับผิดชอบ

พระรัฐบาล พระลูกชายบอกว่า ให้อใส่รถเข็นแล้วเข็นไปดัมพ์ใส่แม่น้ำไปเลย ทิ้งไปหมด

ธรรมเหนือโลก ธรรมเหนือโลกมันเหนืออย่างนี้ มันเหนือที่คุณธรรมในหัวใจมันมีค่ามากมายกว่าทรัพย์สินใน ๓ แดนโลกธาตุนี้

แต่พ่อแม่ พ่อแม่ทำมาหากินมา ได้ทรัพย์สมบัติมา มันเป็นของที่มีค่าทางโลก แล้วถ้ามีค่าอย่างนี้ คนอื่นก็ต้องเห็นคุณค่าแบบเรา

แต่พระอรหันต์เขาไม่เห็น เขาเห็นนั่นนะ เวลาธรรมและวินัยนี้เงิ เงินทองเป็นอสรพิษ เวลาอบรมเทศน์สอนพระเงิ นั่นอสรพิษ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระอานนท์ไปบิณฑบาต แล้วมันมีโจรปล้น แล้วได้ถูกมากี่มาซ่อนไว้ที่คันทนานั้น ที่คันทนานั้นนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินผ่านไป พระอานนท์เห็น ถามว่า นั่นคืออะไร

นั่นอสรพิษๆ

แล้วเดินผ่านไป

ไอ้เจ้าหน้าที่เขาไปตามสืบโยมนั้นมา มาเห็นทรัพย์สินที่ปล้นมา มากองอยู่ นี่ ก็จับ
ชาวนาเลย

ชาวนามันก็บ่นไป เพราะว่าเขาพูดเจ้าบอกว่านี่อสรพิษ ชาวนาเขาไถนาอยู่ เขาได้
ยินไป เขาก็จะมาตีสอพิษ มาเห็นแล้วก็ทิ้งไว้นั่น

พอเจ้าหน้าที่เขาเจอ เขาจับเป็นหลักฐาน ชาวนานี้เป็นโจรปล้นมา

ชาวนาบอกว่า “อสรพิษๆ”

เขาสอบสวนอย่างไรก็ “อสรพิษๆ” เขาเห็นโทษ อสรพิษจริงๆ ตัวเองจะตายอยู่

จนสืบสวนไปแล้ว พระเจ้าพิมพิสารเขาแปลกใจว่าทำไมไม่พูดแต่อสรพิษๆ เขาถึงถามว่า
ทำไมถึงบอกว่าอสรพิษละ

ก็องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกมาบิณฑบาตแล้วมาเจอ ว่าอสรพิษ เขาก็จะ
ไปช่วยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ไปเจอมันกองอยู่นั่น เขาก็ไม่สนใจ เขาก็ไถนา
ของเขาต่อไป เจ้าหน้าที่มาจับเขาไป อสรพิษๆ

เงินนี่อสรพิษ นี่ทางโลกนะ

แต่ถ้าทางธรรมนะ เวลามันมีปัญหาขึ้นมา เงินบาทสองบาทฆ่าแกงกัน นี่อสรพิษ แล้ว
เวลาทางธรรมๆ มันก็กัดกร่อนหัวใจของผู้ที่ไผ่หา ผู้ที่การกระทำนั้น ถ้าเป็นทางธรรม

ถ้าเป็นทางโลก เขาก็ทำหน้าที่การงานของเขาเพื่อหาอยู่หากินของเขา สิ่งที่มีสมมุติ
ขึ้นมาเป็นเงินเป็นทองเพื่อแลกเปลี่ยนกัน เราอยู่กับโลก มันก็เป็นโลก นี่โลกสมมุติ

เวลาเป็นจริงเป็นจัง เราจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา

กิเลสอย่าดูเบา อย่าคิดว่ามันร่อยแปด ผู้ที่ไม่มีอำนาจวาสนา เราทำเมื่อไหร่ก็ได้ เรา
ปฏิบัติเมื่อไหร่ก็ได้

คิดเหมือนทางโลกไป เราทำเมื่อไหร่ก็ได้ เราจัดการของเราได้

ไม่ได้ เป็นไปไม่ได้

เวลาเป็นไปๆ เวลาครูบาอาจารย์ที่ฝึกหัดปฏิบัติ สิ่งที่เราทำความสงบของใจของเราขึ้นมาได้บ้าง แล้วปัญญามันเกิดตรงไหน

มีคนถามมากมาย พุทโธหาย ตัวว่างหมดเลย

นั่งหลับทั้งนั้นนะ

เวลามันขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ ขณิกสมาธิ สติปัญญามันเท่าทันตลอด จะพุทโธขนาดไหน ถ้ามันสงบระงับเข้ามาเล็กน้อย ทำต่อเนื่องไปๆ เพราะอะไร

ครูบาอาจารย์ที่ดีงามบอกว่า กำลังมันไม่พอ

เด็กมันไม่มีวุฒิภาวะมันจะเติบโตขึ้นมาได้อย่างไร โดยธรรมชาติเด็ก จะเลี้ยงจะทำอย่างไร มันต้องโตขึ้นมาเป็นหนุ่มเป็นสาวแน่นอน แต่มันเป็นหนุ่มเป็นสาวขึ้นมาด้วยเด็กที่มีคุณภาพหรือเป็นเด็กที่เหลื่อขอ มันจะเติบโตขึ้นมาโดยที่มันไม่มีคุณภาพสิ่งใดๆ เลยใช่ไหม

นี่ก็เหมือนกัน เวลามันพุทโธๆ ไป มันมีสติปัญญา มันรู้เท่ามันตลอดไป มันจะเป็นสมาธิ มันก็ต้องเป็นคุณภาพของมัน ต้องมีสติปัญญาเท่าทันของมัน

นี่เวลานั่งๆ ไปแล้วหายหมดเลย

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราละ หลวงปู่มั่น ไปดูประวัติของท่านสิ ออกปฏิบัติครั้งแรก ทำความสงบของใจนี้แหละ ทำได้ยากเย็นแสนเข็ญ เพราะอะไร

เพราะทำให้มันถูกต้องชอบธรรม ถูกต้องชอบธรรมแล้วมันต้องชำนาญในวิธี ต้องรักษาของตัวเองได้ พอรักษาของตัวเองได้นะ พยายามจะฝึกหัดปฏิบัติวิปัสสนา ใช้สติปัญญาพิจารณาไปเท่าไร ขนาดไหน มันก็ไม่ไป สุดท้ายมาลาความเป็นพระโพธิสัตว์อันนั้นแล้วมาทำความสงบของใจเข้ามา พอพิจารณากายเข้ามา อ้อ! มันมีรสมีชาติใจ รสของธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง

ครูบาอาจารย์ของเราละ สติธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรม รสของธรรมมันมีรสชาติของมันทั้งนั้นนะ แล้วเวลาถ้าทำความสงบของใจเข้ามามันเป็นขณิกสมาธิ มันก็มีรสมีชาติของมัน แล้วถ้ามีवासนานะ ชำนาญในวิธี ชำนาญให้มันเจริญงอกงามขึ้นไป

ถ้าไม่มีวาสนาก็ติดอยู่แค่นั้นแหละ แล้วเวลามันเสื่อมไปแล้วก็เป็นสัญญาใจ จำอารมณ์นั้นได้แล้ว แต่ไม่มีเหตุมีผล ไม่มีการกระทำให้มันงอกงามขึ้นมา ถ้ามันงอกงามขึ้นมา

ธรรมชาติของจิต สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจังทั้งนั้น ทั้งดีและชั่ว ความชั่วๆ คนที่เวลาทำชั่วร้ายแรงขนาดไหน เวลาผ่านไปความชั่วนั้นมันก็ฝังใจนั้นแหละ แต่มันเบาบางลง ความสุขๆ ความสุขมากน้อยขนาดไหน เวลามันผ่านไปแล้วนะ มันก็เสียดายของมัน มันก็อยากให้มีความสุข มันก็ไม่มีความสุข แต่มันคาใจ มันมีสัญญา มันจำได้ของมัน เพราะจิตมันเคยสัมผัส

ทำสมาธิๆ ก็เหมือนกัน เวลาจิตมันสงบระงับแล้วมันจำของมันได้ เวลาจำของมันได้ เวลาฝึกหัดปฏิบัติเนี่ยดาบสองคม ดาบสองคมเพราะอะไร เพราะมันเป็นสัญญา เคยทำสมาธิได้ครั้งหนึ่ง แล้วก็ระลึกถึงแต่อารมณ์อย่างนั้นนะ แล้วก็ให้ได้อย่างนั้น จะได้อย่างนั้นนะ แล้วมันไม่ได้หรอก

ถ้าลืมมันไปเลย ไม่เอาอะไรเลย แล้วเริ่มต้นใหม่ ได้ ถ้าได้แล้วเดี๋ยวก็เสื่อม พอมันเสื่อมขึ้นมามันจะทำอย่างไรให้มันงอกงามขึ้นมา นี่การปฏิบัติโดยแท้จริงของพระกรรมฐานที่ท่านฝึกหัดปฏิบัติ

ฉะนั้นว่า กายหาย ทุกอย่างหาย

ถ้าหายนั้นนี่คือมิจฉาทังนั้น

แล้วถ้ามันเป็นจริงนะ จิตมันสงบมากน้อยขนาดไหนมันมีเหตุมีผล มันมีสติมีปัญหา เหมือนเราดูแลเด็ก เราคุ้มครองดูแลเด็ก เราว่ามันผิดพลาดอย่างไร เราทำอย่างไร เราไม่รอบคอบอย่างไร เด็กมันถึงมีปัญหาของมัน

สติ สมาธิ ปัญญา เป็นธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะฝึกหัด พุทธๆ ก็ต้องมีสติ ไม่ใช่มันหายไปเลย หายไปนั้นนี่คือมันแว่นวรรค แล้วหายแล้วได้อะไรขึ้นมา แต่ด้วยเพราะอะไร เพราะไปดูเบากิเลสไป

กิเลสอย่าไปดูเบา มัน กิเลส ต้องเห็นว่ามันโหดร้าย มันครอบงำหัวใจของตน

ไอ้เนี่ยไปดูเบา กิเลสอย่าดูเบา อย่าประมาท อย่าปลั่งเผลอ

เวลาทำๆ ไปนะ ว่างหมดเลย มันปล่อยหมดเลย

รำคาญ มันไม่จริงหรอก

ถ้ามันจริงขึ้นมามันต้องมีความชำนาญของมัน มันต้องรักษาของมันได้ ถ้ารักษาของมันได้นะ รักษาให้มันมีกำลังของมัน แล้วมีกำลังของมัน มีกำลังแล้วโน้มไป ถ้าเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง

เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง เพราะอะไร

ถ้ามันเห็น มันสะเทือนหัวใจ

ไฉนไปดูเบาใจ อันนั้นเป็นกิเลส อันนั้นสิ่งที่ไม่ชอบธรรม

มันสมมุติเข้าศึกษาปลอมๆ ขึ้นมา มันไปคิดของมันเองไง อ้อ! ตอนเด็กๆ เรามีความผองใจ นั่นนะมันคือกิเลส

ไฉนมันตั้งแต่ตอนเด็ก

มันต้องเห็นสดๆ ร้อนๆ

ถ้ามันพิจารณากายๆ ใจ เห็นไหม หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสอนให้ม้างกาย ม้างกายคือพิจารณาแยกแยะกาย ถ้าแยกแยะกาย เวลาถ้ากิเลส อย่าดูเบา มันก็สร้างกายขึ้นมา ใจ เวลาพิจารณากาย ดูกายกัน ดูร่างกายระหว่างเพศตรงข้าม โอ้ย! มันเป็นกิเลสๆ

ไร้สาระ

ถ้ามันเห็นกาย มันเห็นกายโดยจิต เห็นกายของตัวของเรา มันถึงจะเห็นกิเลส เพราะอะไร เพราะสติปัญญา ๔

ไฉนมันเห็นเพศตรงข้ามข้างนอก มันก็บอก โอ้ย! พิจารณากาย พิจารณากามราคะ

นี่อะไร นี่ศึกษาธรรมะวันเสาร์ วันอาทิตย์ ศึกษาธรรมะแล้วเราก็คิดของเราเอง นี่ไปดูเบากิเลสไป เห็นว่ามันเป็นอย่างนั้นๆ

นี่ไง ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ที่ติงามนะ เวลาคุยกัน มีความเข้าใจกันก็เออออห่อหมก แล้วก็ฝังจมอยู่ตรงนั้นนะ นี่ไง วุฒิภาวะของแต่ละบุคคลที่เกิดมา

คนที่มีความอิจฉาอิจฉา มันไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเรื่องกาลามสูตร ห้ามเชื่อ ๆ ห้ามเชื่อแม้แต่การ ฟีกหัดปฏิบัติของเรา

เวลาถ้ามีความอิจฉา เราทำของเราด้วยความรอบคอบ ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา เวลากิเลสขาดตั้งแขนขาด

คนที่ฟีกหัดปฏิบัตินะ เวลามันเป็นจริงขึ้นมา คำพูดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกคำชัดเจน แล้วแจ่มแจ้ง แล้วเป็นอย่างนั้นจริง ๆ เวลาทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ นิโรธดับทุกข์ ตั้งแขนขาด ตัดแขนเลย

ไอ้ที่ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันเลย มันดูเบากิเลสเกินไป ภาษาเราว่า มันสບประมาท กิเลสเกินไป กิเลสทำให้มันลุ่มหลง การฟีกหัดปฏิบัติขึ้นมาที่มันลุ่มหลง ๆ หลงไปตามกิเลสที่มันป้อนมาไง

หลวงตาพระมหาบัวท่านสอน ทำอะไรก็แล้วแต่ สมุทัยมันเจือปนมา สมุทัยมันเจือปนมา

แล้วสมุทัยมันจะไม่เจือปนมาตรงไหนล่ะ

สัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิทำให้กิเลสมันสงบตัวลงไง ถ้ากิเลสมันสงบตัวลง มันถึงเป็นสมาธิได้ไง

เวลาเราทุกข์เรายากขึ้นมา สิ่งที่มีมันโหดร้ายกับชีวิตของเราเนี่ย กับความรู้สึกของเราเนี่ย นั่นแหละคือกิเลสตัดทอนความทะยานอยากทั้งสิ้น แต่เราไม่รู้ธรรมชาติทั้งสิ้นไง มันถึงว่าเราเป็นคนคิด เราเป็นคนทำ มันถูกต้องชอบธรรมทั้งนั้นนะ

ถูกต้องชอบธรรมตรงไหนล่ะ ถูกต้องชอบธรรม ทำไมเราละมันได้ล่ะ เวลากิเลส ถ้าเวลาละมันได้ ฆ่ามันได้ เพราะมันฝังจมอยู่ในหัวใจของตบ้น

อวิชชาอยู่ที่ฐิติจิตของมนุษย์ เวลาทำสมาธิๆ นะ ถึงฐิติจิต ถึงจิตของตน เห็นไหม ถึงจิตของตน กิเลสมันอยู่ตรงนั้นไง กิเลสอยู่ตรงนั้น อยู่ทีนั้น แต่เวลามันส่งออก สัญญาอารมณ์นี้ปลายเหตุนะ ความคิดเรานี่ปลายเหตุ เวลาปลายเหตุขึ้นมา เราก็ไปตะครุบเงาตรงนั้นนะ

แต่ถ้าเป็นหลวงตาพระมหาบัวท่านพูดถึงไง ถ้าเรามีสติมีปัญญาเท่าทันความรู้สึกลึกคิด นั่นปัญญาอบรมสมาธิ

คำว่า “ปัญญาอบรมสมาธิ” ปัญญาจะคิดขนาดไหน จะยกย่องสรรเสริญเป็นยกกันขนาดไหน มันก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ

ปัญญาอบรมสมาธิ หมายความว่า เราใช้สติใช้ปัญญาพิจารณาถึงความคิดที่มันเหลวไหล แล้วมันปล่อยวางความคิด ปล่อยวางความคิดเข้ามา นั่นปัญญาอบรมสมาธิ ไม่ใช่ภาวนามยปัญญา โลกุตตรธรรมที่เขาจะเข้าไปฆ่ากิเลส

มึงไม่เห็นกิเลส มึงไม่รู้จักกิเลส มึงจะไปฆ่าใคร มีแต่กิเลสจะฆ่ามึงนะ เพราะอะไร เพราะไปดูเบามันไง นึกว่าเรานี้อยอดเยี่ยม เรานี้เป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า เรานี้เป็นนักรบ เป็นนักปฏิบัติ

กิเลสชี้หัวอยู่ไม่รู้ตัวมันนะ

ถ้ามีवासนานะ โดยมารยาท คนที่มีสติมีปัญญาเขาอ่อนน้อมถ่อมตน เขาไม่อวดรู้หรือ นี่เหมือนกัน การฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เราไม่รู้อะไร เรามีอะไรเป็นข้อเท็จจริง เราประมาณ ไปดูเบามันไง กิเลสก็เขียนชื่อให้มัน มันเป็นตัวอักษรชื่อกิเลส แล้วตัวมันละ

นี่เหมือนกัน เราเขียนคำว่า “เศรษฐี” เศรษฐีเขาต้องมีเงิน แล้วคำว่า “เศรษฐี” แล้วเราเป็นเศรษฐีจริงหรือเปล่า เรามีเงินจริงหรือเปล่า

แต่ถ้าเราทำของเราไง ถ้าเป็นเศรษฐี เป็นเศรษฐีธรรม มีศีล มีสมาธิ มีปัญญา ถ้ามีศีลๆ มีสมาธิ มีปัญญา อ่อนน้อมถ่อมตน กลัว น่ากลัว น่ากลัวงานอันยิ่งใหญ่ งานที่เราจะต้องชำระล้างกิเลสในหัวใจของตน

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน

เราถึงเป็นบุคคลสำคัญในวันนี้

วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เรานับถือพระพุทธศาสนา แล้วเราจะฝึกหัดปฏิบัติ เราจะทำความซื่อสัตย์จริงขึ้นมาในหัวใจของตน เราถึงเป็นบุคคลสำคัญ เพราะทุกคนมองข้าม

ทำหน้าที่การงานอาบเหงื่อต่างน้ำได้เงินได้ทอง นั่งสมาธิภาวนาได้อะไรวะ ทำไมต้องทำให้ตัวเองเดือดร้อน

แต่ถ้าฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ทำทานร้อยหนพันหนไม่เท่าถือศีลบริสุทธิ์หนึ่งหนึ่ง ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยหนพันหนไม่เท่าเกิดทำสมาธิสมาธิขึ้นได้หนึ่งหนึ่ง ทำสมาธิสมาธิร้อยหนพันหนไม่เท่าเกิดภาวนามยปัญญาขึ้นมาได้หนึ่งหนึ่ง

ดูสิ บุญกุศลมันมากมายขนาดไหน แล้วฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้มันเป็นจริงเป็นนิสัยของตน

เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา มันจะทุกข์ มันจะร้อน มันจะเจ็บ มันจะแสบขนาดไหน เราก็มีสติปัญญาฟาดฟันกับมัน ถ้าฟาดฟันกับมัน เห็นไหม เวลาสิ่งที่มันเจ็บ มันแสบ มันปวด มันร้อนขึ้นมา เวลากิเลสมันสงบตัวลง โอ้โฮ! มันหายไปไหนหมดละ

เวลาครูบาอาจารย์อดนอน ฝอนอาหาร เวลาอดนอน หิวนอน หิวนอนเกือบตาย เวลาอดอาหารท้องร้องจ๊อกๆ เลย มันหิว มันมีทุกข์ มันกังวลไปหมดละ เวลาพิจารณาไป เวลามันปล่อย มันหายหมดนะ เฮ้ย! ไปไหนหมดวะ ทำไมมีความสุขสงบอิ่มเต็มเต็มที่เลย พอมันคลายตัวออกมา เหมือนเดิม

นี่ไง เวลาทำไง มันยืนยันได้ ครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติมาแล้วหลอกไม่ได้หรอก

นี่กิริยาภายนอก โอ้โฮ! อวด ปฏิบัติเข้มข้นเข้มแข็ง ภายในอ่อนแอ

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงตาพระมหาบัวปฏิบัติไม่ให้ใครเห็น เวลาทำความดีไม่ต้องอวดใคร ทำความดี ทำความดีเพื่อกดหัวกิเลสตัวเองลง กดไอ้ใจโก้ กดการอยากอวดอยากรู้ลงไปให้ได้ แล้วถ้ามันลงไปแล้ว มันด้วยสติด้วยปัญญา มันลงหายไปไหน

ผู้รู้

เพราะอะไร

เพราะสิ่งมีชีวิตไ้ เรามีจิตวิญญาณของเราไ้ จิตวิญญาณ ธาตุ ๔ และขันธ ๕ ไ้ ผู้รู้
สิ่งทีุ่ถูกรู้ไ้

นี้ไ้ เวลาคนเราเกิดมามีธาตุ ๔ และขันธ ๕ แล้วเวลาจิตเดิมแท้ไ้ผ่องใส จิตเดิมแท้
หมองไปด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้ไ้ผ่องใส จิตเดิมแท้เป็นผู้ข้ามพ้นกิเลส มันอยู่ไ้ไหนละ

ทำสมาธิเข้าไปมันจะไปเจอมันไ้ มันจะผ่องใส มันจะแวววาว อาการทั้งนั้น จริงๆ คือ
จิตมันสงบแล้วมันรู้ของมัน แล้วถ้ามันสงบแล้ว จิตมันสงบ ตัวจิตคือผู้รู้ เรารู้ไ้ ไม่ใช่หายไป
ไม่ใช่หนีกลับ

เวลาพุทโธๆ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิไ้ เวลาพุทโธ เวลาเริ่มต้น มันขัดมันแย้งไป
ทั้งนั้นนะ เพราะอะไร เพราะกิเลสมันหน้าด่าน มันกลั่นแกล้งตรงนั้นนะ พุทโธมันไม่ได้เรื่อง
หรอก แต่เพราะด้วยการฝึกหัดปฏิบัติ ด้วยชำนาญในการกระทำ ด้วยวางอารมณ์ถูกต้องชอบ
ธรรม พุทโธง่ายขึ้น พุทโธๆ มันท่องเองเลย เห็นไหม เวลามันเข้ากัน นั้นนะขณิกสมาธิ อุปจา
ระ มันรับรู้ของมัน รู้แล้ว มันจะหยาบ มันจะละเอียด

โดยธรรมชาติ คำว่า “พุทโธหายๆ” เพราะหลวงตาท่านพูดบ่อย ท่านบอกว่า เวลามัน
จะหาย มันจะตกใจ

เวลามันจะลงไ้ เวลามันจะลง ขณิกสมาธิ อุปจาระ มันจะรู้ตัวของมันตลอดเวลา แต่
เวลามันละเอียดเข้ามา มันจะลงลึกเข้าไปอีก ตกใจ ดิ่งขึ้นมา ตื่นขึ้นมา มันจะเป็นสมาธิ
หรือไม่เป็นนะ

เวลามันเป็น นั้นนะเขาเรียกว่ารวมใหญ่ รวมใหญ่มันรวมลงลงเลย จิตฺติจิตฺตเลย สักแต่ว่า
ปรากฏ อัปนาสมาธิไ้ ตรงนั้นนะมันพิจารณาไม่ได้ เพราะมันเป็นหนึ่ง มันไม่กระทบอะไร
ทั้งสิ้น

เวลามันคลายตัวออกมาเป็นอุปจาระไ้ มันมีความสงบของมัน อุปจาระ สิ่งวรอบ
ของจิตไ้ ผู้รู้ สิ่งทีุ่ถูกรู้ เวลามันรู้มันเห็นของมันนะ โอ้ะ! ไ้ไหนว่าเป็นนามธรรมวะ ไ้ไหนว่ากิเลส
เป็นนามธรรม ไ้ไม่รู้ไม่เห็น

มันต้องเห็นจริง เห็นจริงมันถึงจะเป็นของจริงไง

ไฉนมันเพราะกิเลสในใจของตนเอง แล้วก็สบประมาท ไปดูเบามันไง แหม! กิเลส ใครก็ทำได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอรหันต์ทำได้ เราก็ทำได้ แล้วจะทำเมื่อไหร่ก็ได้

เหลวไหลทั้งนั้นนะ เพราะผู้คิดอย่างนั้น ผู้ที่ทำอย่างนั้นเอาตัวไม่รอด ถึงที่สุด ตัวเองทำตัวเองเสียหาย เสียหายเพราะอะไร เสียหายเพราะกิเลสมันซี้หิวใจ แต่ถ้าอ่อนน้อมถ่อมตน เราทำของเราโดยข้อเท็จจริงของเรา

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เวลาเราหาเพื่อนหามิตรไฉน หาเพื่อนหามิตรในทัศนคติที่แนวทางเดียวกัน แล้วรักกัน ปฏิบัติมันไว้วางใจกัน ทำสิ่งใดทำได้ เวลาสิ่งที่ไว้วางใจกันมันพูดได้ มันทำได้

ในวงกรรมฐานไง ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ท่านห้ามเทศน์นะ

หลวงปู่ลีไปลาวิเวกจากหลวงตาพระมหาบัวไง ออกไป

หนึ่ง ห้ามก่อสร้าง ห้ามให้หอย ห้ามเทศน์

ครูบาอาจารย์ท่านรู้ เ็งจะไปเทศน์สอนใคร เพราะเ็งยังเทศน์สอนตัวเองไม่ได้ แล้ววิธีการเทศน์ เพราะอะไร เพราะการเทศน์มันบอกถึงวุฒิภาวะในหัวใจของตน แล้วพูดไปแล้วจริงหรือไม่จริงก็ไม่รู้ แล้วพูดไปแล้วเขาจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ไม่รู้ พูดไปแล้ววิตกกังวล พูดทำไมไปเทศน์ทำไม

หลวงตาพระมหาบัว ครูบาอาจารย์เราตอนปฏิบัติ ปฏิญาณเลย ไม่เทศน์ เขาจะอ่อนวอนขนาดไหนก็ไม่เทศน์

นี่ก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัตินะ มันเสียเวลา

คนปฏิบัติขึ้นมา เวลาที่มีค่าทั้งนั้นนะ มึงอย่ามากวน แล้วพยายามหาที่สงบสงัดของตัวเอง แล้วเร่งความเพียรให้เต็มที่ขึ้นไป แล้วเร่งความเพียรเต็มที่ขึ้นไป แล้วถ้ามันผิดมันถูก ครูบาอาจารย์เรามี ถ้าผิดถูกมา ว่ามา

หลวงตาพระมหาบัว พระปฏิบัติขึ้นมา ก.ไก่ ก.กา ว่ามา มันเริ่มจากก.ไก่ ก.กา พอก.ไก่ ก.กา ขึ้นมา พอพูดครั้งแรกจบ ถ้าครั้งที่สองมาต่อได้เลย

ธรรมะพูดคนเดียว แล้วถ้าพูดคนเดียว หนที่สองพูดคลาดเคลื่อน นั้นผิดแล้วนะ พูดคนเดียวไม่ต้องพูดซ้ำซาก กรรรมฐานเขาพูดคำเดียว เป็นหรือเปล่า ถ้าไม่ดูเบากิลส

กิลส อย่าไปดูเบา มัน กิลส ไปดูเบา มัน ทำให้หลงนะ นักปฏิบัติที่เลวร้าย ที่หลงใหลนั้นเพราะอะไร ใ้มันกิลสอย่างหยาบๆ ทั้งนั้นนะ มันโลก กิลสมันโลกอยากก้าวหน้า อยากยึดทรัพย์สมบัติเป็นของตน

ธรรมะสอนอย่างนั้นหรือ เขาละความโลภไข้ใหม่ แล้วละความโลภ ก็มันรู้เท่ากิลสไง แต่ใ้มันมันโลกนะ เพราะไปดูเบา มันไป สบประมาทมันไป ใ้มันเชียวหัวใจ แล้วมันก็ตราน้ำแข็งใจ มันทำให้แข็งเหินนะ ทำให้แข็งเสีย ทำให้แข็งตามกิลสมันบังคับใ้ให้แข็งทำอย่างนั้นนะ

คนที่ม่ธรรมเขาเห็น ผู้รู้เขามี คนปฏิบัติจริงเขาเห็นเขารู้ เราเห็นแล้วนะ เขาสังเวช แล้วเราสังเวชตัวเราไหม เราเป็นคนปฏิบัติอยู่เนี้ เราจะแก้ไขกิลสเราอยู่เนี้ แต่เพราะอะไรละ เพราะเสรีอ ไปดูเบา มันไป

กิลสของคนอื่น สั่งสอนเขาได้ทั้งนั้น บอกเขาได้ทั้งนั้น กิลสในใจของตัวไม่กำจัดมันเลย ไม่ขีดวงมันด้วย

ขีดวงมันไว้ ไม่ใ้มันออกไปยุ่งกับใคร แล้วค้นหาตัวมันไป

เวลาหลวงตาท่านสอนไป ปลาในสุม ปลาในสุม เอาสุมครอบไว้ แล้วควานหาปลาในสุมนั้น

นี่เหมือนกัน มันอยู่ในร่างกายนี้ หัวใจมันอยู่กลางหัวอกนี้ แล้วเป็นนามธรรม แล้วกิลสที่มันครอบงำมันอยู่ อวิชชาพญามาร มันพาเวียนว้ายตายเกิดในวัฏฏะที่ภพที่ชาติ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไป เราเคยเกิดเป็นจักรพรรดิ เป็นกษัตริย์ ข้าแล้วข้าเล่า เมื่อชาตินั้นเราเป็นจักรพรรดิ ปกครองในแว่นแคว้นนั้นๆ มากมาย

ฉะนั้น เวลาจิตเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ สิ่งที่เรารู้เท่า ไม่รู้เท่า แต่ในปัจจุบันนี้เราเป็นบุคคลสำคัญ นั่งภาวนาอยู่นี้ เพราะอะไร เพราะเราพยายามทำความสงบของใจให้ได้ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

เวลาจิตมันสงบนะ โอ้โฮ! เบิกบาน มีความสุขมาก แล้วความสุขอย่างนั้นเป็นที่พักผ่อนให้หัวใจได้พัก เพราะเวลาออกใช้ปัญญา หมุนตัวๆ มันใช้พลังงานมาก มันใช้พลังงานมาก

เห็นไหม นักบริหารนะ หัวหงอกหมดเลย เครียดบริหารจัดการ

แต่เวลาภาวนามยปัญญามันยิ่งหมุน หมุนเร็วขนาดไหน มันเพราะมีสติมีปัญญาเท่าทันมัน แล้วสมาธิถ้ามันอ่อนแอลง เดี่ยวมันหมุนช้าลง แล้วเดี๋ยวมันตึกกลับเลย เขาเรียกว่า สัญญา

การฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เวลาปัญญามันเกิดขึ้นมามันจะภูมิใจ มันจะมหัศจรรย์ แต่เราจะรักษาอาการอย่างนั้นอยู่ได้อย่างไร แคสมาธิ เรายังรักษาตัวเองไม่ได้เลย แล้วถ้ามันโน้มไปเห็นสติปัญญา ๔ เห็นไหม

กิลีสมันโหดร้ายนะ ดูลิ ทางโลกฆ่าแกงกันก็เพราะกิเลสอารมณ์ชั่ววูบ นักปฏิบัติ นักปฏิบัติเวลากิเลสมันพลิกมันแพ่งไป เราเคยเจอ ถ้าเผด็จเองตายจะได้บรรลुพระอรหันต์ แล้วเขาก็พยายามจะเผด็จเขาตาย โหดร้ายไหม แล้วถ้าเผด็จเองตายแล้วเป็นพระอรหันต์ แล้วคนอื่นที่เขาโดนไฟเผด็จตาย เขาไม่เป็นบ้างหรือ

มันไม่ใช่จุดไฟเผด็จเอง มันต้องทำสมาธิ สมาธิ ตบะธรรม ความแผดเผด็จด้วยตบะ ด้วยสัจจะด้วยความจริง ด้วยสมาธิ ด้วยกำลังของจิต แล้วกำลังของจิตยกขึ้นสู่ วิปัสสนาเป็น วิปัสสนาได้

เริ่มต้นนะ ทำสมาธิก็แสนยาก เพราะมันว่างๆ ว่างๆ มันเป็นมิจาไปหมด มันเป็นมิจาเพราะวุฒิภาวะ บุญบาปของคน จิตนิสัย

แต่ถ้าเป็นคนที่มีอำนาจวาสนา ไม่เชื่อ มันต้องเอาให้ได้ เอาให้ได้ขึ้นมา ให้มันสงบ ระวังตามความเป็นจริง แล้วสงบระวัง ถ้ามันไม่ได้ อดอาหารสู้กับมัน

เวลามันเสื่อม เวลามันเลวทราม มันจะไปตามอำนาจของมันทั้งนั้นนะ

แล้วสังคมไทยไง ชั่วช่วงซี ดีช่วงสงฆ์ไง เห็นพระสงฆ์ห่มผ้าเหลือง เชื่อกันนั้น พระพุท
ต้องถูก พระมีศีล แล้วมันเสื่อมหมดแล้วมันจะเอาอะไรมาพูด

สังคมไทย ชั่วช่วงซี ดีช่วงสงฆ์ไง สงฆ์ก็เลยเตลิดเปิดเปิงไปหมดไง แล้วเราก็ไม่มี
อำนาจวาสนาจะรู้ว่าอะไรถูกอะไรผิดด้วย

แต่ถ้ามีครูบาอาจารย์ ถ้าเราเคารพครูบาอาจารย์ ต้องเข้าหาครูบาอาจารย์ แล้วครูบา
อาจารย์ที่เป็นธรรมนะ ท่านก็ดูว่าเราจริงหรือเราเท็จ ถ้าเราจริง ท่านพอใจจะสั่งสอน พอใจจะ
แก้ไข พอใจจะอบรม แต่เพราะเรามันเท็จ มันเท็จ มันเอาชื่อเสียงไปเข้าไปชุบตัว

นี่ไง หลวงปู่มั่นท่านพูดไว้เอง ใ้พวกแซงหน้าแซงหลัง ใ้พวกเดินตามมันมีน้อย

เดินตามมันทุกข์ไง เดินตาม เดินจนกรม นั่งสมาธิภาวนามันทุกข์ เพราะว่าทุกข์ควร
กำหนด สมุทัยควรละ ถ้าเ็งไม่รู้จักทุกข์ เ็งไม่เห็นทุกข์ เ็งเข้าใจทุกข์ไม่ได้

ทุกข์มันเกิดจากอะไร

ทุกข์เพราะเ็งต้องการตามใจตัว ต้องการใ้เขาชื่นชมไง

เพราะอะไรล่ะ

เพราะสมุทัยไง ตัณหาความทะยานอยาก อยากใ้เป็น อยากใ้ได้ อยากใ้ชม อยาก
หมดเลย นี่ไง สมุทัย ตัวกิเลสๆ

ทุกข์ควรกำหนด เวลาทุกข์มันหาย ถ้าทุกข์มันเป็นสัจจะเป็นความจริง เวลาพิจารณา
จนทุกข์หายหมดเลย อ้าว! ธรรมะเราก็หายสิ อ้าว! เราก็ไม่ได้ธรรมะนะสิ เราก็ต้องได้ทุกข์ กอด
ทุกข์ไว้แล้วจะได้ธรรมหรือ แล้วเวลามันทุกข์มาก็เดือดร้อน ว่าเป็นความทุกข์ๆ แล้วความ
ทุกข์มันเกิดจากอะไร

ทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ ตัวทุกข์เกิดดับๆ

ใ้ตัวที่มันเกิดดับ เกิดเพราะอะไร

เกิดเพราะสมุทัย เพราะต้นหาความทะยานอยาก

อารมณ์ก็เหมือนกัน อารมณ์เกิดจากอะไร แล้วถ้ารู้เท่าทันอารมณ์ มันหายไปไหน

นี่ไง อาการของจิตๆ ถ้ามันสงบเป็นตัวมันจริงนะ ถ้าสงบเป็นตัวมันจริง แล้วเราจะ
ฝึกหัดใช้ปัญญา ถ้ามันสงบแล้ว เวลามันใช้ปัญญา ปัญญามันเกิดจากสัมมาสมาธิ

กับอารมณ์ที่เราดูแคลนไง เราดูถูกดูแคลน ดูเบากิเลสไง เวลากิเลสมันปลิ้นมันปล่อน
“อันนี้เป็นธรรมดา จะบรรลุนิพพานแล้วแหละ”

จะบรรลุไปไหน

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอก เวลาท่านไปพิจารณาของท่าน เวลามันจะเกิดจะตาย
มันจับแล้วมันปล่อย

เอ๊ะ! อย่างนี้ไม่ใช่พระอรหันต์หรือ

ไม่ใช่ บุญอำนาจวาสนาไง เวลาปล่อยแล้วมันก็ไปนะ เวลามันจับก็ทุกข์

ท่านบอกว่าเพราะ “เอ๊ะ” เอ๊ะคือสงสัย สงสัย ไม่เอา ไม่เอาก็เริ่มต้นใหม่ ฝึกใหม่
ค้นคว้าใหม่ ทำใหม่ทำอยู่อย่างนั้นนะ พิจารณาซ้ำ

ดูการงานสิ คนเราผู้ชำนาญการ ๑๐ ปี ๒๐ ปี ทำงานตำแหน่งของตัว ใ้สำนักปฏิบัติ
แล้วครูบาอาจารย์ของเราแต่ละองค์ หลวงตาพรพร ๑๖ หลวงปู่มั่นพรพร ๓๘ เพราะอะไร
ท่านมีภาระหน้าที่มากมายไง ผู้รู้ง่ายปฏิบัติง่าย แต่อำนาจวาสนาของคนมากน้อยขนาดไหน

นี่เหมือนกัน วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนานะ แล้วเราก็กสำคัญด้วย สำคัญที่เรา
จะมาทรมานตน ตบะธรรมแผดเผากิเลส แล้วพยายามฝึกหัดมาให้เป็นจิตนิสัย เพราะอยู่ที่
ไหนก็ได้ เพราะคนมีลมหายใจ มีลมหายใจ กำหนดลมหายใจเมื่อไหร่มันก็เป็นอานาปาน
สติ

ถ้ามันไม่สงบ เราก็ดูแลรักษาของเรา พยายามดูแลรักษาของเรา ถ้ามันสงบระงับเข้า
มากี่ เออ! ทรัพย์ของเรา อริยทรัพย์ ทรัพย์ที่จิต ไครมาแย่งชิงอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น

เวลาเราทำบุญทำกุศลอย่างไร เาบุญและบาป เาบุญกุศลไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ถ้าบาป นรกเอวจี ถ้าเป็นบุญก็มีความสุข ถ้าเป็นบาปก็เป็นความทุกข์ เห็นไหม มันเป็นอารมณ์ทั้งนั้นนะ เวลาเป็นจริงนะ เวลามันสงบเข้ามา เอ๊ะ!

กรรมฐาน ผีกัดตรงนี้

ใครจะชี้หน้า ใครจะบอกกล่าวขนาดไหนมันเรื่องของเขา ถ้าเราเชื่อเขา เราก็อีลุ่ยฉุยแฉก

กิเลสอย่าดูเบา

ไปดูเบามันไป ไม่จริงจังกับมันไป

แต่กรรมฐาน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านมีข้อวัตรปฏิบัติของท่าน คำว่า “ข้อวัตร” ท่านบอก เป็นเครื่องอยู่ของใจ คำว่า “เครื่องอยู่ของใจ” เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ไง เป็นบุคคลสำคัญเสียด้วยนะ แล้วจะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา กายกับใจๆ

กายนี้จับได้หมด นี่กาย แล้วใจถูกละ กายกับใจๆ แล้วใจอยู่ไหนล่ะ แล้วใจเป็นอย่างไร

นี่ใจ หลวงปู่มั่นถาม จิตเป็นอย่างไร ใจเป็นอย่างไร

ที่มาอยู่ที่นี่จะมาฝึกใจกันอยู่ที่นี่ไง ตบะธรรม ตบะธรรมแผดเผา แผดเผากิเลสในหัวใจของตนไป แล้วถ้าหัวใจของตนมันมีกำลังขึ้นมา มันทำของมันได้ไง แล้วมันมีวาสนานะ ยืมย่องผ่องใส คนอื่นไม่มีวาสนาเหมือนเรา

เราฝึกหัดปฏิบัติใหม่ๆ นะ มันไม่มีใครเชื่อ มันไม่มีใครทำ เราก็ตะป๊ะตะบันทำกับครูบาอาจารย์ของเราไปนี่แหละ แต่ภาษาเรานะ โคตรภูมิใจเลย เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ไม่เสียชาติเกิด

เพราะศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง ใครเกิดในพระพุทธศาสนาไม่ได้บวช เขี่ยบแผ่นดินผิด นี่พระพุทธเจ้าพูดไว้เอง

มันภูมิใจ แล้วไม่กลัวทุกข์ด้วย ขอให้บอกมา บอกมาว่าทำอะไร แล้วพยายามทำของตัว ไม่ได้ก็พยายามฝึกฝน ไม่ได้ ไม่ได้ก็พยายามฝึกหัด อดนอน ฝอนอาหารของเรา ดัดแปลงของเรา

เขาตีเหล็ก เขาต้องเผาไฟใช้ไหม ตีเหล็กเขาต้องตีตอนมันแดงๆ ใจ มันเผาแดงๆ เราก็ตีเหล็กๆ ตีให้ขึ้นรูปอย่างที่เราพอใจ ตบะธรรมๆ เราจะตีหัวใจของเรา เราจะกระหนาบกิเลสในใจของตน

เราไม่ได้ฆ่าตัวตาย เราจะฆ่ากิเลส

แต่เพราะไม่มีวาสนา ไปดูเบามันก่อนใจ ไปดูเบา ไปสบประมาทมัน แล้วทำอะไรก็ให้มันชักนำของมันไป แต่ของเราละ ไม่ ข้อวัตรปฏิบัติเป็นเครื่องอยู่ของใจ ไม่ อยู่กับตรงนี้ อยู่กับที่หลวงปู่มันท่านวางข้อวัตรปฏิบัติไว้ให้ธรรมทลายได้ฝึกหัดปฏิบัติ

เพราะใจเป็นนามธรรม แล้วใจเป็นนามธรรมที่มันจับต้องได้ยาก แล้วหาได้ยาก

แล้วขอบเขตมันอยู่ที่ไหนล่ะ

ก็อยู่ที่ข้อวัตรปฏิบัติ เครื่องอยู่ของใจ เดียวมันก็จะอยู่ที่นี้แหละ มันอยู่ที่นี้เพราะเราฝึกหัด เรากระทำด้วยความภูมิใจของเรา แล้วพอฝึกหัดแล้วมันอยู่ของมัน อืม!

ตีตาด พระกรรมฐานตีตาดไป พุทโธไปด้วย ตีตาดไป มันเกิดสติ มันเกิดปัญญาในกวาดใบไม้ก็เท่ากับกวาดกิเลส

ใบไม้มันกวาดง่ายๆ แต่กิเลสยังไม่เจอมันเลย ยังกวาดมันไม่ได้ แต่ก็กวาด นี่มันมีสติ มันมีปัญญา มันคิดของมันไปนะ นี่ปัญญาไง ฝึกหัดใช้ปัญญา ฝึกหัดปฏิบัติ ฝึกหัด สิ่งใดให้มันเกิดขึ้น มันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาเพื่อความสงบสุขของตน

แต่ถ้ามันคิดทางโลกนะ มันน้อยเนื้อต่ำใจ เรามั่นคนวานาน้อย ทำสิ่งใดก็ไม่เกิดผลประโยชน์ของเราขึ้นมา

นั่นกิเลสมันหลอกแล้วล่ะ เพราะคิดอย่างนี้แล้วนะ เออ! เลิกดีกว่า ถ้าคิดอย่างนี้มันก็สรุปลงใจ เลิกดีกว่า ไปนอนตีแปรงอยู่นั่น นี่กว่าจะได้บุญกุศล

นอนมากๆ นะ ก็เกิดโรคภัยไข้เจ็บ ทำสิ่งใดในอิริยาบถเดียวนะ เดี่ยวร่างกายก็พิการ มันต้องสมดุลงพอดีของมันไง

แล้วถ้าสมดุลงพอดีของมัน เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ ยืน เดิน นั่ง นอน อิริยาบถ ๔ เติบจนกรรม นั่งสมาธิภาวนา ก็เพื่อค้นคว้าหาหัวใจของเรา

ถ้ามันได้เห็นหัวใจของตนนะ แล้วถ้ามันนุ่มไปเห็นสติปัฏฐาน ๔ นะ งานมีแล้ว แล้วพองามมันเกิดขึ้นมานะ กองทัพกิเลสกับกองทัพธรรม แล้วอย่างที่ว่าที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ ใจกิเลสอย่างหยาบ กิเลสอย่างกลาง กิเลสอย่างละเอียด ละเอียดสุด โอ้โฮ! ยิ่งขึ้นไปยิ่งหัวปั่นเลย

หัวปั่นเพราะอะไร

เพราะถ้ามันสูงขึ้นมันต้องเป็นมหาสติ มหาปัญญา

จากสติปัญญาอย่างนี้ เราก็ล้มลุกคลุกคลาน เราก็ยังสร้างตัวตนของเราขึ้นมาไม่ได้ เราต้องพยายามของเรา เพราะเราเป็นบุคคลสำคัญ

บุคคลสำคัญ เพราะเรามีพุทธะ เพราะเรามีจิตวิญญาณ คนตายหมดโอกาส คนตายจิตเคลื่อนออกจากร่าง ตายแล้วไปไหน ไม่มีวาระ ตายแล้วเขาก็ต้องเสวยภพเสวยชาติตามแต่บุญและบาปของเขา แล้วเราไม่ต้องการอย่างนั้น เราต้องการรู้แจ้งตอนนี้ เราต้องการรู้แจ้งเห็นตอนนี้

ถ้ามันเห็นตอนนี้ขึ้นมา พอพิจารณาหายไป กายเป็นกาย จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์ มันแยกออก โอ้โฮ! พอพิจารณาขึ้นไป กายกับจิตแยกออกไป กายเป็นโพธิ จิตเป็นกระจกใส พอพิจารณาขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง กามราคะ ปฏิฆะขาดไป เข้าไปถึงไปเจอภาวสวะ เจอภพไป นั่นนะสถานที่อยู่ของอริชชาใจ พญามารมันอยู่ที่นั่นไง เวลามันด้วยปัญญาญาณไง ไม่ใช่ปัญญา มันปัญญาหนักรู้ ญาณหนักรู้มันพลิกขึ้นมา โอ้! จบกันเสียที่ วิมุตติสุข

วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประพาศปฏิบัติขึ้นมาข้อเท็จจริง แล้วเวลาพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม โอ้! มีพยานแล้วไม่อย่างนั้นพูดอยู่คนเดียว พูดอยู่คนเดียว เออออยู่คนเดียวนะ เหมือนคนบ้า บ้าธรรม

ไฉนมันบ้าโลก บ้ากิเลส บ้าค้นหาความทะยานอยาก

ไฉ้เรามันบ้าธรรม

เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะเป็นพยานขึ้นมา เทศนาว่าการจนพระปัญจวัคคีย์เป็นพระโสดาบัน เทศน์อนัตตลักษณะสูตร เป็นพระอรหันต์ ๕ เป็น ๖ ไปได้ยสะอีก ๕๕ ใจ เป็น ๖๐ พอ ๖๐ พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ พระอรหันต์ยืนยันกับพระอรหันต์

มันต้องมีพยานต่อกัน ไม่มีพยาน พุดอยู่คนเดียว หลอกใครก็ได้

นี่เหมือนกัน ในวงกรรมฐานไง หลวงตาท่านพุดประจำ ในครอบครัวกรรมฐานรู้เลยว่า ใครจริงใครเท็จ เพราะจริงมันเป็นความจริง ผู้จริงเห็นจริง เอ็งแสดงปฏิริยามาเขารู้หมดนะ เพียงแต่เขาจะพุดหรือไม่พุดเท่านั้น

แล้วถ้าเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ทำไมเราไม่แสวงหาครูบาอาจารย์ที่เป็นอย่างนั้น แล้วเราจะเข้าไปหาครูบาอาจารย์อย่างนั้น

แล้วเวลาเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาต้องใช้เวลา เวลาขึ้นมา เราก็ไปเติมที่ของเราไง เวลา มันอ่อนแอ มันไม่มีใครคุ้มครองดูแล ก็เข้าไปหาครูบาอาจารย์ให้ชาร์จไฟสักที ชาร์จไฟคือดำด่าให้หูตาตื่นเลย เออ! ไปทำต่อ ถ้ามีवासนา

ถ้าไม่มีवासนา มันจบบ้าง มันเห็นครูบาอาจารย์เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ มันไม่กล้าเข้าไปใกล้เลย

แต่ถ้าเป็นธรรมๆ นะ ผูกติดเลย หาอย่างนี้จะไปหาที่ไหน ผู้ที่คอยอบรมป่มเพาะ ชี้ถึงความบกพร่องของเรา ที่เราปฏิบัติอยู่ ตบะธรรมๆ เราก็จะแสวงหาความบกพร่อง ความที่เราไม่รู้เท่าทันกิเลสในใจของเรา

กิเลสเป็นนามธรรมๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภณารื้อสัตว์ชนสัตว์ก็รื้อหัวใจสัตว์โลก กิเลสเป็นนามธรรมๆ ก็มันอยู่ที่ภวาสวะ อยู่ที่ยภพ อยู่ที่ยจิตวิญญานของตนไง

แล้วจิตวิญญานเราไม่มีไซ้ไหม ไม่มี เอ็งก็ต้องไม่รู้สึกละ ไม่รู้จักดีจักชั่วสิ ไฉนก็รู้เนี่ย อยากได้แต่ของดีๆ ไฉ้ของไม่ดีก็ไม่อยากได้

แล้วทำไมไม่อยากได้หัวใจที่ดีๆ ไม่อยากได้หัวใจที่สงบสุขใจ

แล้วถ้ามันเป็นปัญญาๆ ขึ้นมา มันยืนยันเลยละ เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาแล้วนะ เวลาข้อเท็จจริงของเราขึ้นมา ไปอ่านพระไตรปิฎก เพียะๆๆ แล้วเข้าใจหมด อ้อๆๆ

แต่ถ้าเราเป็นปุถุชนใจ ๙ ประโยคก็ยังคงอยู่นะ มันจริงหรือไม่จริง ใ้ใจใช่หรือไม่ใช่ แล้วยิ่งอ่านยิ่งงง เพราะว่ามันลึกลับซับซ้อนใจ ถ้ามันลึกลับซับซ้อน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมเริ่มต้น เห็นไหม “จะสอนใครได้หนอ จะสอนใครได้หนอ”

เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านสิ้นกิเลสไป พุดกับใครไม่ได้หรอก เขาจะว่าเราบ้า

แต่ภาษาเรา บำธรรม บำธรรมก็ให้มันบ้าเถอะ ขอให้มันเป็นธรรมขึ้นมา เอาหัวใจของตนให้รอดได้ เพราะหนึ่ง เป็นประโยชน์กับตัวเราก่อน มันไม่สงสัยอะไรในโลกนี้อีกแล้ว โลกนี้ของเก่าๆ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดเป็นจักรพรรดิๆๆ ก็รอบ ถ้าเป็นโลกก็จะเป็นอยู่อย่างนั้นนะ แต่เวลาอาสวักขยญาณทำลายอวิชชาแล้วจบ ไม่เกิดอีกแล้ว ไม่มีต้นและไม่มีปลาย ไม่มีมาร ไม่ให้มารมาชี้หัวแล้วคอยบงการชีวิต แล้วก็ไปตามมันนะ แต่ถ้าเป็นพระโพธิสัตว์ก็พยายามสร้างคุณงามความดี สร้างคุณงามความดีเพื่อให้หัวใจมันมีสัจจะ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายิ่งใหญ่ขนาดไหนแล้วมันจะสถิตอยู่ที่ใจของใคร ถ้าจิตใจของเราไม่เข้มแข็งพอ มันจะรับความเป็นธรรมขึ้นมาได้อย่างไร

เวลารับความเป็นธรรมขึ้นมาแล้วนะ ยิ่งครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติ ยิ่งปฏิบัติยิ่งเจียบเจียบ มีคุณธรรมขนาดไหนยิ่งเจียบ เพราะมันจะฝึกหัดมหาปัญญา ฝึกหัดมหาสติ

เพราะอะไร

เพราะมันยังรู้มากเข้าไปขนาดไหน มันยังพยายามฝึกหัดปฏิบัติขึ้นไปให้ละเอียดเข้าไปมากขึ้น พอฝึกหัดปฏิบัติละเอียดมากขึ้น มันต้องละเอียดรอบคอบมากขึ้น แล้วละเอียดรอบคอบมากขึ้นเพื่อหากิเลสตัวละเอียดใจ

ดูสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอาสาชักชวนญาติโยมมาทำลาภอริชชาใน เวลาทำลาภอริชชา มันเสียใจว่ามันครอบงำหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ไง เวลามันไปฟ้อง มันไปฟ้องลูกสาวมันไง ความโลภ ความโกรธ ความหลง

ไอ้เรา ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันเป็นเพื่อนเรา มันอยู่กับเรา มันพาให้เราหลงใจ ชอบ เวลามันเียนยอ สำเร็จแล้ว รู้แล้ว ไม่ต้องปฏิบัติเหนื่อย ชอบ

แต่ถ้าเป็นธรรม โอ้ย! หนักนะ ต้องอดนอน ผ่อนอาหาร ต้องต่อสู้มัน

ต่อสู้เป็นความเพียรชอบ มนุษย์จะล่องแพ้นทุกซ์ด้วยความเพียร แต่ต้องเป็นความเพียรชอบ ความเพียรไม่ชอบยิ่งประพฤติปฏิบัติเข้าไป มันยิ่งสร้างเวรสร้างกรรมมากขึ้น

เราเจอในพระไตรปิฎกไง มันมีผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติของเขา เขาทำความเพียรด้วยการทำกิจแบบสุนัข ประพฤติตนเหมือนสุนัข แล้วไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ข้าพเจ้าปฏิบัติเคร่งครัด กินเหมือนหมา นอนเหมือนหมา อยู่เหมือนหมา จะได้บุญมากน้อยขนาดไหน

เห็นไหม ความเพียร ความเพียร ความวิริยะ ความอุตสาหะ ถ้าคนมันเห็นผิด มันคิดได้ของมันอย่างนั้นนะ

แล้วไปถามพระพุทธเจ้าครั้งที่ ๑ ท่านเงิบ เพราะถ้าสิ่งใดที่ไม่ถูกต้องชอบธรรม ไม่ได้งาม ท่านไม่ค่อยพูด ถามครั้งที่ ๒ ท่านก็ยังเงิบ ถามครั้งที่ ๓ ไง เขาอยากรู้ไง พอถามครั้งที่ ๓ ท่านก็บอกว่า เอ็งก็ไปเกิดเป็นสุนัขไง เพราะเอ็งอยู่ในปัจจุบัน เอ็งยังอยากจะเป็นสุนัข เอ็งเป็นคน แต่เอ็งประพฤติวัตรแบบสุนัข ถ้าตายไปมันก็ไปเกิดในท้องสุนัข

เพราะเอ็งเริ่มตั้งแต่ตอนนี้ แล้วเอ็งอยากจะเป็นอย่างนั้นหรือ เอ็งคิด เอ็งคาดมรรคผลนิพพานเป็นอย่างนั้นหรือ เอ็งคาดไว้เป็นอย่างนั้นใช่ไหม ความเพียรถ้าไม่ถูกต้องชอบธรรมเป็นอย่างนั้นนะ ในพระไตรปิฎก ไปถามพระพุทธเจ้า

ไอ้เราก็เหมือนกัน เราจะฝึกหัดปฏิบัติของเรา ถ้าความเพียรๆ เพราะไปดูเบากิเลสกิเลสมันก็พลิกแพลงไป นี่เขาเรียกกิเลสบังเอิญ มันเป็นกิเลส แต่มันอ้างว่าเป็นธรรมะแบบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แล้วเราก็เป็นชาวพุทธไง ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเขาพูดไป เพราะความรู้สึกมันเกิดขึ้น ก็เหมือนกับกิเลสมันสอนไป แล้วก็ชอบใจไปตามมันไป แล้วชอบตามมันเพราะอะไร เพราะมันง่ายไป บรรลุแล้ว บรรลุธรรมแล้ว ไม่ต้องทำอะไรอีกแล้ว ก็นอนจมกิเลส

น่าเสียดาย น่าเสียดายชีวิต เพราะถ้ามันสิ้นชีวิตไปมันก็เท่านั้นไป

แต่ถ้านักปฏิบัตินะ เรายังมีชีวิตอยู่ เรายังไม่มีดินกลบหน้า ถ้าเมื่อใดยังมีลมหายใจเข้าและลมหายใจออกอยู่ เราพยายามเกาะ อานาปานสติ

เริ่มต้นก็พยายามทำความสงบของใจก่อน ถ้าใจสงบแล้วมันได้พัก แล้วมันมีกำลัง สัมมาสมาธิมันจะมีกำลังของมัน มีกำลังแล้วแก้ลำบาก เวลาเข้าฌานสมาบัติหนึ่งเรื่องหนึ่งเลย นั่นฌานสมาบัติมันส่งออกใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ได้

อาฬารดาบส อุทกดาบส อาจารย์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ แล้วก็รับรองว่าเจ้าชายสิทธัตถะเรียนรู้กับเราจบแล้ว เป็นอาจารย์ได้ สอนเหมือนเราเลย เก่งเหมือนเราเลย

เจ้าชายสิทธัตถะไม่เอา เพราะอะไร ฌานสมาบัติก็เกิดดับ เวลาฝึกหัดขึ้นมามันก็เป็นได้ เวลาออกมาแล้วก็ยังเป็นปกติ

สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ สมาธิแก้กิเลสไม่ได้นี่ไป ท่านถึงปฏิเสธ แล้วถึงมากำหนดอานาปานสติ แล้วถ้ามันเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา พอมันยกขึ้นสู่วิปัสสนา ทางสายกลางในพระพุทธศาสนาไป

เพราะมันไม่มีใครสอน ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครทำได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำได้เป็นพระองค์แรก เวลาเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา ถึงบอกองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาหรือสัตว์ชนสัตว์หรือหัวใจของสัตว์โลกไป

ฉะนั้น จิตที่เป็นนามธรรมๆ ถ้ากำหนดพุทโธ กำหนดอานาปานสติ เวลาถ้าจิตมันสงบระงับเข้ามา มันมีขณิกะ คือเล็กๆ น้อยๆ เล็กๆ น้อยๆ เราก็ตื่นตื้นๆกันจะเป็นจะตายเชียว แล้วก็จำอาการอย่างนั้น จำอาการ แล้วก็ว่าเวลาปฏิบัติจะเป็นอย่างนั้น มันเลยไม่เจริญไป

มันเป็นอย่างนั้น มันเป็นตอนที่มันทำ แต่ตอนนี้ยังทำไม่ได้ ตอนนี้ยังทำไม่ได้ก็ฝึกหัดปฏิบัติ

ทำสมาธิได้แล้วนะ แล้วก็จะทำครั้งที่ ๒ แสนยาก กิเลสมันร้ายนัก กิเลสมันพลิกมันแปลงเลย จะเป็นอย่างนี้ จะเป็นอย่างนั้น เพราะมันรู้ ขนาดศึกษามา ๙ ประโยค มันรู้ไปหมดนะ

นี่ไง หลวงตาพระมหาบัวเวลาท่านจบมหา ไปหาหลวงปู่มัน

“มหา มหาเรียนจบมานะ การศึกษานั้นมันเป็นธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประเสริฐมาก เทิดไถ่ศรัทธาไว้ แล้วใส่ลิ้นชักสมองไว้ แล้วล็อกกุญแจมันไว้ละ แล้วฝึกหัดปฏิบัติให้มันรู้จริงก่อน ถ้ารู้จริงก่อนแล้ว สิ่งที่เราเรียนมา ธรรมะพระพุทเจ้ากับการปฏิบัติของเราอันเดียวกันเลย”

แล้วท่านก็ทำอย่างนั้น ท่านทำอย่างนั้นเพราะอะไร เพราะหลวงปู่มันท่านปฏิบัติมาก่อน ท่านรู้

ถ้าเรารู้ใจหทัยก่อน นี่ไง โกงข้อสอบ ไม่ต้องรู้ใจหทัยด้วย จ่าย ๓ แสน เขาให้คะแนนเลย

นี่กิเลสมันรู้ เพราะไปดูแคลนมันไง ไปดูเบากิเลสไง

หลวงปู่มันถึงได้บอก เพราะหลวงปู่มันท่านปฏิบัติมา ปฏิบัติมาแล้วมันสู้กิเลสมา คู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ มันรู้ขั้นรู้เชิง มันรู้ถึงความโหดร้ายของกิเลสมันขนาดไหน แล้วลูกๆ มัน มันก็หลอกอย่างหนึ่ง เวลาพ่อแม่มันก็หลอกอย่างหนึ่ง เวลาปู่ย่าตายายที่มันสติปัญญา อวิชา นี่ไง เรือนยอดของเรือน ๓ หลังไง แล้วหักๆ หักเห็นชัดๆ นะ มันขาดจากหัวใจไป

เพราะอะไร

เพราะสักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส สังโยชน์ ๓ นี่บุคคลคู่ที่ ๑

เวลาคู่ที่ ๒ กามราคะ ปฏิฆะอ่อนลง

คู่ที่ ๓ กามราคะ ปฏิฆะขาดไป

คู่ที่ ๔ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา อวิชชาที่มันขาดจากจิต ที่มันขาดจากหัวใจไป แล้วมันตัดตั้งแขนขาต เป็นชั้นๆ เข้าไป มันต้องเห็นข้อเท็จจริง มันต้องมีเหตุมีผลไง นักปฏิบัติๆ มันต้องมีข้อเท็จจริงขึ้นมายืนยันกับธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาสมัยพุทธกาล เวลาปฏิบัติแล้วไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าจริงหรือไม่จริง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะพยากรณ์ ในสมัยที่พุทธกาลนี้ ครูบาอาจารย์ของเราไปหาหลวงปู่มัน

หลวงปู่เจี๊ยะ เวลาท่านปฏิบัติแล้ว ท่านได้บุคคลคู่ที่ ๒ แล้ว ขึ้นไปหาหลวงปู่มันที่ เชียงใหม่ไง

“ข้าพเจ้ามางกายๆ อย่างนี้ถูกไหม”

“ถูก”

“แล้วให้ทำอย่างไรต่อไป”

“ทำเหมือนเดิมนั้นแหละ”

ทำเหมือนเดิม ก็ฝึกหัดปฏิบัติมาจนหลวงปู่เจี๊ยะท่านหมดกิเลส

แล้วหมดอย่างไร

หมดต่อหน้าหลวงปู่มันไง หลวงปู่มันเป็นคนรับประกันเองไง

ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ เคารพบูชา เคารพบูชาครูบาอาจารย์ของเรา แล้วเข้าไปปรึกษา ถ้าเรายังไม่มีหนทาง เราก็พยายามปรึกษาหาหนทางของตน ถ้าปฏิบัติแล้วความรู้ความเห็นของเราถูกต้องชอบธรรมหรือไม่ เพราะอะไร

เพราะครูบาอาจารย์ของเราท่านได้เผชิญกับกิเลสมาก่อน ท่านรู้เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายวิธีการของมัน แล้วกลอุบายวิธีการ

อย่างเราเข้าไป ไม่เคยเจออะไรเลยไป ดูเบามันไง คิดว่าสัญญา ความจำ การศึกษา ที่เราศึกษามา เรารู้แล้ว นั่นก็รู้ภาคทฤษฎีไง แต่ภาคปฏิบัติมันเกิดขึ้นมาหรือยังละ

ถ้าภาคปฏิบัติเกิดขึ้นมา เป็นอย่างไร ก. ไก่ ก. กา ว่ามา แล้วถ้า ก. ไก่ ก. กา ว่ามา มันจะไปกลัวอะไร ผู้ปฏิบัติจริงรู้จริงพูดที่ไหน พูดเมื่อไหร่ พูดได้ทั้งนั้น ไม่มีกาลไม่มีเวลา

ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ไม่มีกาลไม่มีเวลา มันมีเหตุมีผลของมัน

เพียงแต่ต่อไปในอนาคต การปฏิบัติก็แสนยากขึ้น เพราะจิตใจของคนอ่อนแอ แล้วมันไม่เห็นร่องรอยไง

อย่างพวกเรา เราเห็น เราเห็นหลวงตา เราเกิดไม่ทันหลวงปู่มัน แต่ลูกศิษย์หลวงปู่มัน เยอะแยะเลยที่เราเห็น แล้วเข้าหาเลย “กระผมเป็นอย่างนี้ครับ ผิดถูกอย่างไรครับ”

ท่านฟาดเลย ถ้าถูกต้องชอบธรรม ท่านก็สาธุ

ธรรมดาของครูบาอาจารย์ ท่านก็อยากมีผู้ที่สืบทอดสืบทอด ถ้าสืบทอดสืบทอด ถ้าทำได้จริง มันเป็นคุณค่าไง

เวลาครูบาอาจารย์ของเราเนะ จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง ใจดวงนั้นได้ฝึกหัดปฏิบัติ ขึ้นมาแล้ว ถ้าใจดวงนั้นได้ฝึกหัดขึ้นมาแล้ว ได้รู้ได้เห็นขึ้นมาตามความเป็นจริง

หลวงตาพระมหาบัวท่านถึงพูดไป สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือกิเลสในหัวใจของคน

ไม่มีอะไรน่ากลัวเลยนะ มันเป็นเรื่องธรรมชาติทั้งนั้นนะ แต่กิเลสในหัวใจของคนน่ากลัวที่สุด

แล้วเราก็ถึงดูความคิดเราสิ มันโหดร้าย มันพาให้ไปทำลายชีวิตมันเองมันก็ได้ มันให้ไปทำลายคนอื่นมันก็ได้ มันทำลายตัวตนของเราก่อน แล้วก็ทำลายผู้อื่นไง มันเบียดเบียนตน แล้วก็เบียดเบียนสังคม เบียดเบียนเขาทั่วไปหมด ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงให้ยับยั้งที่หัวใจของตน ไม่ให้เบียดเบียนตน

ไม่เปียดเปียนที่ ๑ ไม่สงสัย ไม่ทุกข์ร้อน ไม่อดอดรน ไม่ทำลายใครทั้งสิ้น แต่ทำลาย
กิลีสในใจของตัว ปิดล้อมมันไว้ แล้วพยายามศึกษา พยายามค้นคว้า พยายามฝึกหัดให้เป็น
ให้ได้ เพราะเราเป็นบุคคลสำคัญ เพราะเรามีจิต เรามีจิตมีวิญญาณ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภณารื้อสัตว์ชนสัตว์ รื้อจิตวิญญาณของคน

ถ้าจิตวิญญาณของคน เห็นไหม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาอาสวัภษญาณทำลายอวิชา สอุปาทิเสสนิ
พพาน พระอรหันต์ที่ยังมีชีวิตอยู่ ๔๕ ปี เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาปลง
อายุสังขาร

เพราะมารก็พยายามนิมนต์ให้นิพพานๆ ก็เทศน์สอนเขา นิพพานนี้ วิหารธรรมมี
ความสุขที่สุด ถ้ามีความสุขก็ตายๆ ไปซะ

มารนิมนต์ถึง ๑๖ ครั้ง เพราะมารไม่ต้องการให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารื้อ
สัตว์ชนสัตว์ไป เพราะมันมัวมันหลง มันหลงตัวมันเอง มันหลงถึงอยู่ในหัวใจของสัตว์โลก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “มาร มารไม่ต้องนิมนต์หรอก อีก ๓ เดือนข้างหน้า
เราจะนิพพาน”

โลกธาตุนี้ไหวหมดนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน นั้นนะอนุ
ปาติเสสนิพพานสมบูรณ์แบบ เพราะไม่มีร่างกายนี้ไว้แบกรับ ไม่มีความคิด ไม่ให้คนถากถาง

คนจะนึกถึงเรื่องของเขา ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริงใจ ไม่เปียดเปียนตน ทำหัวใจของตน
ให้สงบสุข แล้วพยายามฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา

เพราะวันนี้เป็นวันสำคัญในพระพุทธศาสนา เพราะวันปกติวันธรรมดาเราก็ฝึกหัด
ปฏิบัติใช่ไหม วันพระ วันโกนนะ เทวดา อินทร์ พรหมเขาก็สาธุการนะ

เขาว่า เทวดาประจำตัวไง

เทวดาไม่สำคัญเท่าตัวเรา เทวดาก็เรื่องของเขา ตัวเรา เรื่องของเรา

อตุตา หิ อตุตโน นาโก ตนเป็นที่พึ่งของตน

แต่ทางโลกนี้ กลัวผีกลัวสง กลัวนางไม้ กลัวเทวดา กลัวไปทุกอย่าง

ไม่กลัวกิลีสเนาะ สิ่งที่น่ากลัวคือกิลีสต่างหาก พญามารนะ แล้วพยายามฝึกหัด
ประพฤติปฏิบัติบะธรรมสู้กับมัน แผลเผามัน ทำให้มันลื่นไปจากหัวใจของตน เอวัง